

(ప్రతి సంసారంలోనూ వినిపించే రాగాలు. కొన్ని సరదాలు, కొన్ని సరాగాలు, కొన్ని సరసాలు, ఇంకొన్ని విరసాలు, మరికొన్ని విషాద గీతాలు..వెరసి సంసారంలో సరిగమలు..!)

గొడవ

"మీరు మీ జీవితంలో ఎవరైనా ముగ్గురికి క్షమాపణలు చెప్పాలనుకుంటే, ఎవరెవరికి చెప్పారు?"

ఆ ప్రశ్నకి తుళ్ళిపడి చూసాడు శివరాం. ఎప్పటిలా నిశ్శబ్దంగా భోజనం వడ్డిస్తున్న సంగీత అతని వంక క్షణకాలం చూసి కళ్ళు వాల్చేసింది.

"అకారణంగా ఈ ప్రశ్నేమిటి?" అడిగాడు.

"ఏమీలేదు. ఎందుకో అడగాలనిపించి అడిగాను. ఇష్టంలేకపోతే చెప్పద్దు. " అప్పటికే ఎక్కువ మాట్లాడాసానేమో అని అనుమానించిన సంగీత వంటగదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

సాంబారు గిన్నె తీసుకువచ్చి దీర్ఘాలోచనలో ఉన్న శివరాంని చూసి ఎందుకు అడిగానీ ప్రశ్న అని పశ్చాత్తాప పడింది.

"ముగ్గురికేనా?"

తలూపింది.

"ఐతే మొదట మా వంటమనిషికి, తర్వాత మా అమ్మకి, ఆ తర్వాత నీకు."

"వంటమనిషికి ఎందుకు?"

"నా చిన్నప్పుడు ఓ రోజు మా వంటమనిషి బంగాళదుంపల కూర చెయ్యమంటే, బీరకాయ కూర వండింది. దాంతో ఆవిడ్ని ఇష్టం వచ్చినట్లు తిట్టేసాను. పాపం యజమాని కొడుకవడంతో ఏమీ అనలేక కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది. ఆ తర్వాత మా అమ్మ నన్ను బాగా తిట్టింది. 'ఆవిడ వయసుని దృష్టిలో పెట్టుకునైనా నువ్వు నోటిని అదుపు చేసుకోవాలి. అంత పెద్దావిడని పట్టుకుని అలా తిడతావా?' అని. నేను చేసింది తప్పని అర్థమైంది కానీ, క్షమాపణ అడగడానికి అహం అడ్డొచ్చింది. ఆ తర్వాత నేను పరుషంగా మాట్లాడటం చాలావరకు తగ్గించేసాను.

ఇక రెండో వ్యక్తి మా అమ్మ. అమ్మకి నేను నా ప్రేమగురించి చాలా ఆశగా చెప్పాను. నన్ను అర్థం చేసుకుంటుంది, కాదనదు అని. కానీ అమ్మ ససేమిరా ఒప్పుకోకుండా, ఒట్లు వేసి, ఇమోషనల్ బ్లాక్ మెయిల్ చేసి నీతో పెళ్ళి చేసింది. ఆ తర్వాత నేను మా అమ్మతో హృదయపూర్వకంగా మాట్లాడలేదు. నేను ప్రేమించిన అమ్మాయి 'మా ఇంట్లో కూడా ఒప్పులోలేదు. లైట్ తీసుకో' అని చెప్పి వెళ్ళిపోయినా, నేను తేలిగ్గా తీసుకోలేకపోయాను. మా అమ్మ పోయేప్పుడు కూడా నేను ముభావంగానే ఉన్నాను. కానీ ఇప్పుడు బాధగా ఉంటుంది. తను వేరే కులం అమ్మాయి అని అమ్మ వద్దంది. పూర్వకాలం మనిషిగా సాసైటీకి భయపడింది. అంతా వెలేస్తారెమో తన తర్వాత తన ఒక్కగానొక్క కొడుకు ఎవరి సపోర్ట్ లేకుండా ఎలా బ్రతుకుతాడు, మాకు పిల్లలు పుడితే వాళ్ళకి ఏ కులం వాళ్ళతో

పెళ్ళిచేస్తాడు, లాంటి పిచ్చి భయాలతో అమ్మ నా ప్రేమ పెళ్ళికి ఒప్పుకోలేదు కానీ ఆ తర్వాత నేను తనతో సరిగ్గా లేనని చాలా బాధపడింది. తన బాధ అర్థమైనా తనతో నేను ఇదివరకటిలా మాట్లాడలేకపోయాను. అందుకు మళ్ళీ నా అహమే అడ్డొచ్చింది.

ఇక నువ్వు 'మా అబ్బాయి ఎవరో ప్రేమించాడు అని మా అమ్మ చెప్పినా నన్ను చేసుకోడానికి నువ్వు ఒప్పుకున్నావు అని విన్నాక నాకు నీ మీద విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. నేను ఏనాడూ నీతో ప్రేమగా ఉండలేకపోయాను. నిజం చెప్పాలంటే, శారీరకంగా తప్ప నువ్వు మానసికంగా నా భార్యవి కాదు. కానీ నిన్ను అన్యాయం చేస్తున్నానేమో అని అనిపిస్తుంటుంది. కాకపోతే నీకు క్షమాపణ చెప్పడానికి నేనింకా మానసికంగా సంసిద్ధుణ్ణి కాలేదు. మరి నువ్వు క్షమాపణలు చెప్పాల్సి వస్తే ఎవరికి చెప్తావు?"

చిన్నగా నవ్వింది సంగీత.

"నాది చిన్న పరిధి. తెలిసి నేను ఎవరికీ ద్రోహం చేయలేదు. అందుకని నేను ఎవరి క్షమించమని అడగక్కర్లేదు."

"నువ్వు నాకు చేసిందేంటి? ద్రోహం కాదా?" ఆవేశంగా అడిగాడు శివరాం.

"మీకు నా పరిస్థితులు తెలీవు. నాకు అమ్మా నాన్న లేరు. వదిన నేను ఎప్పుడప్పుడు ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతానా అని ఆరాటపడింది. నిజానికి అమ్మ పోయాక నాకు ఆ ఇల్లు పరాయి ఇల్లు అయిపోయింది. కొడుకు వేరే కులం అమ్మాయిని చేసుకోకూడదు అని ఆరాటపడే మీ అమ్మగారు కులమంటి కోతి అని నా సంబంధం కోసం వచ్చినప్పుడు, కట్నకానుకల్లేని పెళ్ళి అని వదిన మహా సంతోషపడింది. 'వేరే వాళ్ళని ప్రేమించిన వ్యక్తిని నేను చేసుకోను' అని చెప్పే ధైర్యం నాకు లేదు. దాంతో ఒక పరాయింటి నుంచి మరో పరాయి ఇంటికి వచ్చాను." సంగీత గొంతు దుఃఖంతో వణికింది.

"మనిద్దరం ఒకే కప్పు కింద జీవిస్తున్నా నాకు నీ మీద ప్రేమ కలగడంలేదు. భార్య అనే భావన రావడం లేదు. నీతో ఏ విషయం పంచుకోవాలి అనిపించదు. నిజానికి నీతో గొడవపెట్టుకోవాలి అనికూడా అనిపించదు. ఎందుకంటే నువ్వు నాకు మానసికంగా దగ్గర కాలేదు. నిజానికి నేనే దగ్గరకి రానివ్వలేదు. బయటివాళ్ళతో గొడవపెట్టుకోలేం కదా? 'మన' అనే చనువుతోనే మనం దెబ్బలాడుకోగలుగుతాం. అసలు నేను నీతో ఇన్ని మాటలు మాట్లాడింది కూడా ఇప్పుడేనేమో! కానీ రేపటి నుంచి ఇలా మాట్లాడి సన్నిహితంగా ఉంటానని మాత్రం అనుకోవద్దు. మరి పరాయి ఇంటికి వచ్చాననుకున్నప్పుడు ఎందుకున్నావు? వెళ్ళిపోవచ్చుగా?"

"బతకడానికి." నిర్లప్తంగా చెప్పింది సంగీత.

"బతకడానికా? బయటకి వెళ్ళిపోతే బతకలేవా?"

"ఎలా బతుకుతాను? నా ఇంటర్ చదువుకి ఎవరు ఉద్యోగం ఇస్తారు? గౌరవనీయంగా ఎలా బతకాలి? అన్నా, వదిన ఒక పూట అన్నం పెడతారు కానీ రెండోపూట 'ఎప్పుడు పోతావే?' అని అడుగుతారు. వంటమనిషిగానో, పనిమనిషిగానో బతకాలి. అదేదో ఇక్కడే చేయచ్చుగా? నేను పేదపిల్లని కావచ్చు. అందగత్తెని కాక సుమారుగా ఉండచ్చు. నాకు చదువు లేకపోవచ్చు. కానీ నాకు చాలా ఆశలు, స్పందనలు ఉన్నాయి. అందులో ఒక ఆశ పరాయింటిని వదిలి నా ఇంట్లో ఉండాలని. కానీ అందుకు నాకున్న ఏ అర్హతా సరిపోదు. చిన్న పిల్లికి, కుక్కకి కూడా ప్రాణాలమీద తీపి ఉంటుంది. అలాంటి తీపితోనే బతకడానికి ఇక్కడ ఉంటున్నాను. అంతే." చివరి మాటలు దుఃఖంతో అతికష్టం మీద చెప్పి ఆ గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళిపోయింది సంగీత.

రోజులు దొర్లిపోతున్నాయి. శివరాం ప్రవర్తనలో ఏ మార్పులేదు యా౦౦౦౦౦౦౦౦ జీవితం కాకపోతే స్నేహితులతో ఎక్కువ కాలం గడుపుతాడు కాబట్టి వంటరితనం ఫీలవ్వడు. ఆ రోజు ఆఫీస్ నుంచి త్వరగా వచ్చాడు శివరాం. అతని ఫ్రెండ్ సినిమా ప్రోగ్రాం వేసాడు. త్వరగా తయారై వెళ్ళామని వచ్చిన శివరాం డ్రాయింగ్ రూంలో కూర్చుని ఉన్న పక్కంటి అమ్మాయిని చూసి పలకరింపుగా నవ్వాడు. ఆ అమ్మాయి కూడా బదులుగా నవ్వింది. ఇంతలో లోపలనుంచి వచ్చిన సంగీత చేతిలోని కవర్ని ఆ అమ్మాయికిచ్చి చెప్పింది.

"ఎలా ఉందో అడుగు. నాకైతే నచ్చింది."

"నాకూ నచ్చిందక్కా. కళ్ళున్న ఎవరూ ఇది బాగా లేదనరు. థాంక్స్"

ఆ అమ్మాయి లేచి చేతిలోని డబ్బుని సంగీతకి ఇచ్చేసి, శివరాంకి బై చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

సంగీత ఇచ్చిన కాఫీ తాగుతున్న శివరాంకి అక్కడ జరిగిన సంఘటన ఏమీ అర్థం కాలేదు. సంగీతని అడగాలనుకున్నాడు కానీ అడగలేదు.

ఆ తర్వాత అనేకసార్లు అదే సంఘటన పునరావృతం అవడంతో అతనిలో ఆసక్తి ఎక్కువైంది. తట్టుకోలేక ఓ రోజు సంగీతని అడిగాడు.

"నువ్వు ఆ అమ్మాయికి ఏమిస్తున్నావు? తను నీకెందుకు డబ్బిస్తోంది?" సంగీత చిన్నగా నవ్వింది.

"మా వదిన చేసిన ఒక మంచి పని ఏమిటంటే, నన్ను కుట్టు, అల్లికల క్లాస్ కి పంపడం. గవర్నమెంట్ స్కీం. రాజీవ్ యోజన అని. పేదవారికి ఫ్రీ క్లాస్ లు. ఇష్టం ఉన్న కళ నేర్చుకోవచ్చు. స్వయం ఉపాధి అనుకోండి. ఆ విషయం మాటల్లో పక్కింటమ్మాయికి చెపితే, ఎలా చేస్తావో చూస్తాను అని ఒక చీర, కొంత సామాగ్రి తెచ్చిచ్చింది. నేను వేసిన డిజైన్, చేసిన వర్క్ నచ్చడంతో తన ఫ్రెండ్స్, చుట్టూల చీరలు, డ్రెస్ లు తెచ్చిస్తూంటుంది. చీరకి పదహారు వందలకి రేటు కూడా నిర్ణయించింది."

"పదహారు వందలా?" ఆశ్చర్యపోయాడు శివరాం.

"అవును. ప్రాఫెషనల్స్ రెండువేల పైన తీసుకుంటారట."

"ఇప్పటిదాకా ఎన్ని చీరల మీద వర్క్ చేసుంటావు?"

"ఇరవై పైనే. ఇంకా చుడిదార్లకి కూడా చేసాను."

"అంటే దాదాపు ముప్పై ఐదు, నలభైవేలు సంపాదించావన్నమాట!"

"ఇంకా ఎక్కువే. ఈ మధ్య బ్లాజ్ కి కూడా వర్క్ చేయించుకుంటున్నారు. దానికి పదహారు వందలే. నో రిబేట్."

ఆ రాత్రి శివరాంకి చాలాసేపు నిద్రపట్టలేదు. బతకడానికి సంగీతకి మరో మార్గం దొరికింది. గౌరవనీయమైన మార్గం. తన ఇంట్లోనే కూర్చునే సంపాదించే మార్గం.

ఉదయం నిద్రలేచక అకారణంగా సంగీతని విసుక్కున్నాడు. కాఫీలో పంచదార ఎక్కువైందని. నిజానికి సరిపోయినా.

ఆ తర్వాత ఆఫీస్ కి వెళ్ళాక సంగీత సంతోషంగా నవ్వుకుంది.

తను ఆర్థికంగా అతనిమీద ఆధారపడలేదు. ఏ క్షణమైనా స్వతంత్రంగా బ్రకడానికి వెళ్ళిపోవచ్చు అనే అభద్రత అతనిలో ఏర్పడింది. పరాయివాళ్ళతో గొడవపట్టుకోని వ్యక్తి తనని పొద్దున్నుంచి ఎందుకిలా అరుస్తున్నాడు? అంటే? అతను తనని భార్యగా భరిస్తున్నాడు. తనదైన వ్యక్తి చేజారిపోతుందేమో అని భయపడుతున్నాడు. ఇక తన సంసారం కుదుట పడినట్లే. ఇది ఇక తన సొంత ఇల్లు.

పక్కింటి అమ్మాయికి మనసులో ధన్యవాదాలు చెప్పుకుంది సంగీత.

(వచ్చే సంచికలో మరో సరిగమ)

[Click here to share your comments on this story](#)